

VIRÁGH SZABOLCS

Egytel a végállomás után

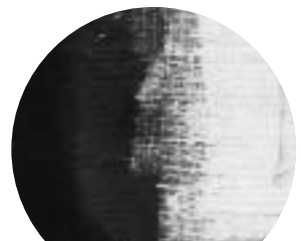
Beszorult az udvarra a vasárnap délután.
A bérház felbolydult méhkas, zavart zümmögés,
támaszkodnak a lakók a folyosó korlátján,
bámulnak lefelé, sárgásan dereng és

félúton narancsba vált a márciusi fény,
de az udvari négyzetből kilépni nem mer,
a macska szürkéje zöld kukák tetején –
színcsúszdán siklik az egyszeri ember

is, és homokban landol a poroló mellett.
Tavalyról itt maradt szőnyegek tánca,
– a por belőlük senkinek sem kellett –
rongyok és kövek fuldokló románca,

árnyak forrnak csókba a tűzfal-színpadon,
de néma rendezőnek nem jár tapsvihár,
sem elkönyökült nézőnek popcorn és izgalom,
fűtből is csak szeszgyári, nem kubai szivar-

Csodából így lesz mondat hétköznapi szájban:
„Beszorult az udvarra a vasárnap délután.”
Tájjidegen elem az idegen tájban.
Itt vagyunk mi otthon: egytel a végállomás után.

Szakadék

Átölelnék,
de nem ér össze a kezem a derekadon,
annyira tele vagy.
Pedig ruha sincs rajtad,
csak a szokásos alsógatya,
és a klumpa,
nálad erről szól a vasárnap.

Meg az izzadás
és a vándorló psoriasis-foltok,
mindig máshogyan vagy kiismerhetetlen,
én meg rajzolhatom újra a térképet,
jelmagyarázatra pedig végképp nincs időm.

Túl nagy vagy,
túl kerek,
túl erős
nekem,
töpörödj emberivé, Apu,
hogy bátran lehessenek kisebb:
félni is jobb,
ha *rólad* lógok
a szakadék fölé.

Apu alszik

Ül az ágy szélén,
feje lóg, ütemes horkolás.

Hajnal három, de mintha
csak a kamaszkor vasárnap
délutánjai,

zsíros pattanások mögül figyelem:
fehér atléta az alsógatyába tűrve,
vádlija, mint a derekam,
létrán áll, szerel valamit;
hónaljszag, és lábszárcsont a kutyának –
akkor még nem tudtam, hogy ez a férfiasság.

Kutya nincs már, a létra a sarokban –
talán a fényképet nézi a földön?
A fejnehezet a fal sem bírja.

Álla és térde közt alkarnyi hely:
tartalak, Apu,
s veled alszom én is.

